

Sygn. akt II AKa 104/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Grzegorz Salamon (spr.)

Sędziowie: SA Marek Czecharowski

SA Rafał Kaniok

Protokolant sekr. sęd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2017r.

sprawy z wniosku B. K. (1)

w przedmiocie odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłe z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i wykonania w części kary, której nie powinien ponieść w sprawie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy sygn. III K 1064/09 i w sprawie Sądu Rejonowego w Płońsku sygn. II K 577/07

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 grudnia 2016r.

sygn. akt XVIII Ko 59/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. M. Kancelaria Adwokacka w W. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym kwotę 147,60 złotych obejmującą 23% VAT

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2016r. w sprawie XVIII Ko 59/16 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek B. K. (1) o zasądzenie od Skarbu Państwa odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wynikłe z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania wnioskodawcy i z wykonania części kary, której nie powinien być ponieść w sprawie III K 1064/09 Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym wysnuciu wniosków z okoliczności faktycznych sprawy, tj. ustalenie, iż wobec wnioskodawcy w okresie od 30.05 do 18.06. 2013r. nie miało miejsce niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie

oraz wykonanie części kary, której w dacie odbycia nie powinien był ponieść. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia w całości.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy jest niezasadna i to w stopniu oczywistym. Pomijając już absurdalność żądania wnioskodawcy w zakresie wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia stwierdzić należy, że w jej bardzo lakonicznej części motywacyjnej nie przedstawiono żadnych argumentów, które wskazywałyby na wadliwość zaskarżonego wyroku, a i kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny do takiego wniosku nie upoważniała.

Niejako na przeciwnym biegunie należało usytuować to jak szeroko i wnikliwie Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia. Niezasadność owego żądania została przez ten Sąd wykazana w sposób wszechstronny i przekonujący, co przy braku jakiegokolwiek argumentacji przeciwnej skarżącego powodowało, że należało jedynie w tym miejscu wyrazić pełną akceptację dla przedstawionych w pisemnym uzasadnieniu wyroku wywodów, bez zbędnego ich powtarzania.

Nie ulegało wątpliwości, że B. K. w okresie od 30 maja 2013r. do 13 czerwca 2013r. był pozbawiony wolności w sprawie III K 1064/09 Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, w której orzeczono wobec niego karę 1 roku pozbawienia wolności oraz w okresie od 13 czerwca 2013r. do 18 czerwca 2013r. w sprawie II K 577/07 Sądu Rejonowego w Płońsku w związku z wykonywaniem wobec niego zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę. Faktem także jest, że obie powyższe kary wprowadzono do wykonania, w związku z czym skazany był pozbawiony wolności, w sytuacji, gdy został on sprowadzony do kraju na skutek wykonania ENA w sprawie II K 77/11 Sądu Rejonowego w Legionowie., jak również to, że nie wyraził on zgody na wykonywanie wobec niego kar w innych sprawach niż sprawa objęta ENA. Zatem osadzenie go w zakładzie karnym w sprawach III K 1064/09 i II K 577/07 było w tym czasie niedopuszczalne. Skąd inąd z tego właśnie powodu sądy nakazywały zwolnienie B. K..

Powyższe nie oznacza jednak, że w zaistniałej sytuacji mieliśmy do czynienia z wykonaniem wobec skazanego kar, których nie powinien on być ponieść w rozumieniu art. 552 § 1 kpk (niezależnie od tego, że nie został on uniewinniony w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania). Szeroko i trafnie kwestię powyższą analizuje Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, wskazując także, że okres pozbawienia wolności od 30 maja do 13 czerwca 2013r. został zaliczony na poczet kary orzeczonej w sprawie III K 1064/09, zaś pełna prawna możliwość jej wykonania zaszła na skutek wyrażenia przez właściwy organ brytyjski na rozszerzenie zakresu ścigania B. K. o tę właśnie sprawę. Równie trafnie rozważył sąd I instancji kwestię trybu dochodzenia przez niego ewentualnych roszczeń związanych z wykonaniem zastępczej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 577/07.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że brak było podstaw do uwzględnienia apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, gdy on wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.